

MIETJE KRUTJE.

Er bestaan tamelijk veel schilderijtjes van Pietje Flacon en Mietje Krutje te Oostende. Ze zijn thans meestal in het bezit van gegoede standen en pronken niet zelden in werk- of eetkamers bij deze deftige burgerfamilies. En zo komt het dat de herinnering aan onze oudste Oostendse Volkstypes vroom blijft voortleven, na meer dan een eeuw ...

Evenals Pietje Flacon was Mietje Krutje een dwerg. Misschien drie, vier vingers groter. De moeite niet waard om er over te spreken. Edoch, indien Pietje Flacon tot de burgerstand behoorde, sproot Mietje Krutje uit de nederigste volksklasse ... Alhoewel Mietje Krutje onbetwistbaar een dwerg was, kon men hoegenaamd niet zeggen van haar dat zij monsterachtig was. Neen ! Alle lichaamsdelen waren bij haar in dezelfde evenredige verhouding klein. Of ongeveer. Alleen het hoofd kon misschien wat groter zijn. Of was dit alleen maar een impressie omdat de uitdrukking van haar aangezicht er opvallend ouder uitzag ?

Mietje was kastanjebruin. Tenminste op het prentje dat ik van haar bezit. Bruin haar, bruine ogen, bruine wenkbrauwen ... Haar Bourbonneus mocht wel een tikje zwaar heten, alsook haar vooruitstekende kin ...

Indien de vrouwen van de Vismijnvrienden of het Loze Vissertje de oude klederdracht van onze vroegere vissersvrouwen getrouw wensen na te bootsen, dan hebben ze

enkel die van Mietje Krutje te kopiëren. Witte gepijpte muts, rood jurkje bezaaid met witte stippeltjes, daarop kruisgewijze over de borst een doek of sjaal geknoopt. Verder een brede zwarte rok met een donkerblauwe voorschoot. Dikke gebreide wollen kousen en klompen. Geef ten slotte nog een hoge wandelstok in de handen van het vrouwtje en zo heb je haar portret. Ik herhaal : ze zag er hoegenaamd niet afstotelijk uit, te meer daar er meestal een tevreden uitdrukking op haar gelaat lag . . .

Mietje Krutje ! . .

In die verkleinwoorden ligt niet alleen het begrip "klein", doch ook meewarigheid en vooral ingenomenheid. Want het kleine vrouwtje werd alvast niet verafschuwd. O, neen ! Vooral in de wijk waar ze woonde, had iedereen een goed woordje over voor haar . . .

Ze betrok een kamer in een huisje (thans neergegoot en weder opgebouwd) van de Aartshertoginnestraat en wel nummer 34. Op drie huizen van het verdwenen Poortje van Hoerah ! . .

Mietje Krutje was misschien wel een tikje simpel. Of gaf ze alleen maar die indruk door haar dwerggestalte en een zeker spraakgebrek ? Inderdaad, zeer oude mensen weten me te verzekeren dat hun moeder vertelde (Djemenis, dat brengt ons meer dan een eeuw achteruit) dat Mietje, onder andere, de letter "k" niet kon uitspreken. Wanneer ze naar het winkeltje van Stientje Pottebezem ging, destijds gelegen naast het huis van loodgieter Dossaer, vroeg ze :

— "'n olf oensje taffi, Stientje ! . ." (een halve ons koffie)

's Vrijdags at Mietje : een teile "terremelt" en een haring "zoender top . . ."

Waarvan of hoe leefde Mietje Krutje ? Daar was, primo, de "Dis" of armbestuur. Secundo, de deken van de Parochie. Tertio, de liefdadige dames uit die tijd (en daar

waren er alsdan veel meer dan tegenwoordig). En, quarto, de medelijdende bureu . . .

Mietje Krutje! . . . Toen je stierf en door “den oarmen” begraven werd, kregen de enkele vrouwtjes, die in de kerk een Wees Gegroetje baden voor je “ziele-zaligheid”, geen gedachtenis-prentje . . .

Dit zij dan ook je postuum “doodsantje”! . .

MIETJE KRUTJE